

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
וישלה

י"ט כסלו
תשפ"א

1053

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:21 | 4:05 | 4:14 | 4:00 **הדלקת נרות**

5:17 | 5:13 | 5:16 | 5:14 **מוצאי שבת**

5:54 | 5:51 | 5:53 | 5:52 **רבינו תם**

משכיל לדוד

מלחמת האור בחושך תימשך עד ביאת המשיח

לכאורה צועדים הם בדרך זו בכוחות עצמם מפני שהורגלו בכך, כמאמר הכתוב (משלי כב, ו) "חונך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה". אך יש לדעת כי היהודי לעולם חייב להיות בגדר "מתחנך", ואף אם הורגל כבר בדרך הישרה ודרך התורה היא דרך חיי-עדין יש לו לחנך עצמו ולהוסיף עוד בתורה ובמצוות. ואף בימי זקנותו יש עליו דין חינוך, ומחובתו לחזק עצמו בכל עת בתוספת קדושה ובעוד טהרה כי אין סוף לדרגות העליונות. ועד כמה שיתעלה ויתקדש עדיין אין ביכולתו להגיע לדרגת השלמות הרצויה, ואדרבא ככל שתעלה דרגתו הרוחנית ויתקרב עוד לה' יתברך, כך מנגד יגלה עד כמה הוא חסר ועד כמה רחוק הוא מן השלמות האמיתית.

ומנרות החנוכה אנו למדים את דרך החינוך הראויה. ביום הראשון מדליק נר אחד, וביום השני מוסיף עוד אחד, וכך מידי יום ביומו מוסיף והולך מחיל אל חיל בעוד אורה ועוד תורה. וזיהר לבל יגביה נכשר גבוה גבוה ברוחניות בנסיקה אחת ובמהירות, כי כשם שיעלה מעלה במהירות - כך יכול הוא לרדת חלילה, אלא יעשה זאת לאט לאט ובצעדים בטוחים. בכל יום יוסיף עוד שלב ואז עלייתו הרוחנית מובטחת, אולם מאידך אסור לו לשקוט על שמריו ולומר כי די במה שהשיג, אלא עליו להוסיף מחול על הקודש בתוספת מרובה על העיקר, ולחוש התקדמות רוחנית מידי יום ביומו כדוגמת הנרות בבחינת מוסיף והולך.

ולהבדיל, אף היוונים אשר ביקשו לשכוח את התורה מעם ישראל, עשו זאת צעד אחר צעד במתינות ולא בפזיזות ובמהירות. הם לא ציוו עליהם תיכף ומיד לצאת מבתי המדרש ולעזוב את התורה, כי ידעו שעם ישראל יתנגד להם ואז לא תצלח מזימתם הרעה לכן באו אליהם בעורמה. בתחילה בנו להם מרגשי ספורט ובתי תיאטראות סמוך לבית המדרש, ואמרו להם שכל מטרתם כדי שיחלצו עצמותיהם ויחזקו גופם לצורך עבודת ה'. וכך אט אט משכו אותם במתק שפתיים לתרבותם הקלוקלת והוסיפו עליהם מידי יום עוד טומאה ועוד טומאה, עד שנטמעו בדרכם הרעה ושכחו את ה' יתברך ואת תורתו. ובתחילה לא יש להשתמש לצד הקדושה, כשם שהם הוסיפו מידי יום טומאה על טומאה, כך מנגד עלינו להוסיף טהרה על טהרה. שבכל יום יוסיף האדם בנפשו עוד קדושה ועוד חיזוק בעבודת ה', ולא יסתפק במועט שיש בידו, אלא ילך מחיל אל חיל בקביעות עיתים לתורה ובתוספת יראת שמים טהורה.

ונראה לי להוסיף ולומר שאם השכיל האדם לנצל את קדושת הימים הללו ופתח את צינורות הטהרה בנפשו כדי להזרים בתוכם את האור הגנוז, ובכל יום הוא מוסיף עוד יניקה מאותו האור - הרי שיזכה שאותו אור יזרח עליו גם במשך כל השנה, מכיוון שצינורות הטהרה כבר הונחו בנפשו עוד מימי החנוכה והם נעשו כלי קיבול ראוי להמשיך בתוכם עוד טהרה גם למשך כל השנה, ותמיד הוא יושפע מאותו האור הגנוז ואשרי הזוכה לזה.

"ויאבק איש עמו עד עלות השחר" (בראשית לב, כה). מאבקו של יעקב אבינו ע"ה בשרו של עשיו לא תם ולא נשלם. המשכיותו הייתה במלחמת החשמונאים ביוונים בימי החנוכה, שעיקרם הוא מלחמת האור בחושך. כמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה ב, ד) "וחושך על פני תהום" זו תרבות יון אשר ביקשה להחשיך עיניהם של ישראל ולהמעית את אור התורה, עד שבאו החשמונאים ולחמו בהם בחירוף נפש והחזירו עטרה ליושנה ושוב זרח להם אורה של התורה הקדושה.

ומלחמה זו נמשכת במשך כל הדורות במלא עוצמתה ותימשך עד ביאת גואל צדק, כמאמר הכתוב "ויאבק איש עמו עד עלות השחר". המאבק ימשך עד שיפציע השחר שהוא אורו של מלך המשיח. בכל דור ודור תרבות יון ממשכה להפיץ חושך רוחני בעם ישראל ולהרוס כל חלקה טובה ובכל תקופה תרבות ארורה זו משנה את פניה ומפיצה ארס רוחני בצורה אחרת. בדורנו היא באה בדמות התקדמות הטכנולוגיה - האינטרנט והטלפונים הניידים הבלתי כשירים למיניהם, אשר משחיתים כל חלקה טובה. בלחיצת כפתור תמימה עלול האדם להמיט על עצמו שואה רוחנית איומה ולהוביל נשמתו לבאר שחת, ואכן לצערנו הרב "רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה" וחובתו של האדם להיאבק בחושך זה, להישמר מפניו ולהאיר את נשמתו באור החיים שהוא אור התורה הקדושה.

וכתב הר"ן (שבת ט, ב מדפי הרי"ף באד"ה תנו רבנן) וזה לשונו; ויש מי שכתב שלפיכך קראום "חנוכה" כלומר חנו בכ"ה, עד כאן דבריו. והמתבונן בדבר יראה שחכמינו ז"ל העדיפו לציין את יום החנייה והמנוחה מן המלחמה, ולא את עצם ימי המלחמה והניצחון, אתמהה.

והנראה לי לבאר בזה, כי אדרבא רק עתה כשנחו החשמונאים מאויביהם - רק אז החלה המלחמה החשובה והעיקרית. אומנם הם ניצחו את היוונים והשמידום, אך האסון הגדול שהמיטו היוונים על שארית ישראל, עדיין קיים בצורה מוחשית ביותר. שהרי רובם ככולם התיוונו ועזבו את דרך התורה הקדושה, והגם שהמלחמה הגשמית הסתיימה, המלחמה הרוחנית עדיין לא תמה. ומלחמת האור בחושך השורר בנשמתם של ישראל רק עכשיו החלה, והיה צורך בעתה להילחם בתרבות יון שהכתה שורשים עמוקים בכרם בית ישראל. זוהי הסיבה שהחשמונאים לא יצאו בתופים ובמחולות לפרסם את ניצחונם מיד לאחר המלחמה, כי ידעו שעבודה קשה עדיין עומדת לפניהם ומלחמה רוחנית קשה מקודמתה מונחת לפתחם, לכן מייד החלו לחפש שמן טהור להדליק את אור המנורה המסמלת את אור תורתנו הקדושה, וביקשו בכך להדליק את נשמותיהם של ישראל כדי לקרנם לאביהם שבשמים ולהחזיר עטרת ישראל ליושנה. ואכן מצאו להם פך שמן טהור בחותמו של כהן גדול ובאמצעות הדלקת השמן הטהור, זכו הם להשיב את אור התורה לעם ישראל.

חנוכה מלשון חינוך. רגילים העולם לחשוב שחינוך שייך רק לגיל הרך, לילדים קטנים, שכל עוד שהם רכים בשנים מחנכים אותם ומרגילים אותם לילך בדרך הישרה, אולם כשם גדלים ומתבגרים - אין להם כבר צורך בחינוך כי

הילולא דצדיקיא

יט - רבי דב בער המגיד ממעזריטש

כ - רבי צבי פסח פרנק

כא - רבי רפאל ברדוגו

כב - רבי אליעזר אשכנזי בעל 'מעשי ה'

כג - רבי בן ציון אלפס מח"ס 'מעשה אלפס'

כד - רבי מסעוד שטרית 'בבא סיד'

כה - רבי אברהם הררי רפול זקן רבני ארם-צובה

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

רק יהודי מסוגל לחשוב על טובת הזולת!

הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א, אב"ד סאנטוב, סיפר על בעל תשובה אחד, שתיאר על השתלשלות הדברים שגרמו לו להתקרב לדרך התורה והיראה:

"אני גדלתי כגוי גמור, ולא ידעתי כל השנים ממשוהו אחר. לאחר שגדלתי והייתי לאיש, התחלתי לעבוד במסעדה של גויים. יום אחד ניגש אלי בעל הבית ואמר לי, שהוא נוסע לכמה ימים לחופש. הוא נתן לי את מפתחות המסעדה, והורה לי שבכל לילה לאחר שהקונים האחרונים עוזבים את המקום, יהיה תפקידי לנקות את כל המסעדה, ולזרוק לפח הזבל את כל האוכל שנשאר, וכך אתנהג עד שובו.

ביום הראשון, כשראיתי שנשאר הרבה אוכל, חשבתי לעצמי שממש חבל שאנשים לא ייהנו מהאוכל, לא היה לי לב לזרוק את האוכל לזבל, על כן, החלטתי לחלק את האוכל שנשאר לאותם הנצרכים לו.

באותו רחוב, מול המסעדה, היה 'מושב זקנים' של גויים, ובערבו של יום לקחתי את כל האוכל, נכנסתי למושב הזקנים, והתחלתי לחלק את האוכל לזקנים הגויים שהיו שם. כמובן שכולם נהנו מאוד להתעדן במאכלים מיוחדים של מסעדה יוקרתית.

ברם, היה שם גוי אחד שלא הסכים בשום פנים ואופן לקבל את האוכל ממני. ביום הראשון חשבתי אולי זה מקרה, אולם כאשר הדבר חזר ונשנה כמה ימים, והלה התעקש לא לקבל ממני את האוכל, שאלתי אותו למה הוא לא אוכל? והלא כולם אוכלים והוא לא צריך להתבייש! ונשאר הרבה אוכל, וממש חבל שהוא לא אוכל, במקום שזה ילך לפח.

אמר לי הגוי דבר אחד שזעזע אותי נוראות: "אני לא רוצה ליהנות ממך, בגלל שאתה יהודי". כששמעתי את דבריו, לא ידעתי אם לבכות או לצחוק, אמרתי לו: "אתה נורמאלי? אני יהודי? מי כמוני יודע שנולדתי להורים גויים, והם גידלו אותי כל השנים, אני גוי גמור!! למה אתה אומר לי שטויות כאלו?". אך הגוי התעקש ואמר: "שמע היטב, מחשבה כזאת, לחוס על האוכל שנשאר, לחלק אותו לאנשים ולא לזרוק לפח - זה שייך רק ליהודי ולא לגוי! ולכן - אינני רוצה ליהנות ממך".

מספר בעל התשובה: "כששמעתי את דבריו, חלחלה אחזתני והתחלתי לחשוב, אולי יש איוו ממשות בדבריו. התקשרתי מיד לאבי, ושאלתי אותו על מוצאי, אולי אני יהודי? אך אבי אמר לי שלא אשגע אותו, ואפסיק להפריע לו עם דברים שאין להם שום הגיון ושכל. לאחר שנקפו ועברו הימים, החלטתי שאני לא שותק, והתחלתי שוב 'לשגע' את אבי בתוקף, ולשאול אותו על מוצאי, ולאחר ששמעתי את אבי מתחיל לגמגם קצת, לחצתי עליו ביותר, עד שיום אחד נשבר אבי והודה לי שאכן כן: "אתה יהודי כי אמך היא יהודיה, ואם אמך יהודיה, אז אתה יהודי גמור..."

השתוממתי מאוד מאוד, ועתה הוברר לי מנין הגיעה לי כזו מחשבה של 'אהבת חינום', לרחם על אנשים אחרים. כי אכן היטב הגדיר הגוי הזקן הזה, רק יהודי מסוגל לרחם על אנשים אחרים בחינם אין כסף. ומאז התחלתי להתקרב לצור מחצבתי, ולאחר תקופה זכיתי לשוב בתשובה, והיום הנני ב"ה יהודי כשר המקפיד על קלה כבחמורה...

נמצאו למדים מזה דבר נפלא, שאפילו גוי מבין שיעקר הנקודה של יהודי הוא לאהוב מישהו אחר - אהבת חינום - בלי שום חשבונות! וזו כל מציאותו של יהודי! ואכן איתא בחז"ל (ב"ר כד, ז), שאמר רבי עקיבא: "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", שיעקר הנקודה של התורה והיהדות היא האהבה לשני, וכן אומרים מדי יום ביומו; "לעולם יהא אדם" - ואח"כ "ירא שמים"...

החלום ופִּשְׁרוֹ

פעמים רבות נשלחים לאדם משמים איתותים ורמזים שונים דרך חלומותיו, במטרה לחזקו בעבודת ה', וכל שעליו לעשות הוא להבין את פשרם של האיתותים ולהתחזק בקיום התורה והמצוות.

מעשה היה באישה שבאה לפניו וסיפרה שראתה בחלומה שנשרו לה כל שיניה.

כיון שחלום זה ידוע כחלום רע (עי' שו"ע או"ח רפח, ה) שיש לערוך עליו 'תענית חלום', שאלה האישה מה עליה לעשות בעניין ובמה היא צריכה להתחזק. הוריתי לאישה ללמוד את הלכות טהרת המשפחה ולהתחזק בהן יותר, והאישה קיבלה את דבריי ועשתה כפי שהוריתי לה.

אולם בזאת לא תם הסיפור.

החלום חזר על עצמו, ושוב האישה ראתה בחלומה שכל שיניה נושרות, ועל כן היא הגיעה אליי מבוהלת שוב, וביקשה לדעת מה עליה לתקן.

שוב ניסיתי לתת לה עצות שונות בעניין, אולם כל התקנות שהאישה קיבלה על עצמה לא עזרו, והחלום שב וחזר אליה פעם אחר פעם והוסיף להפחידה.

לבסוף, פניתי לאישה ואמרתי לה שעליה לבדוק עם עצמה במה היא נכשלת ומה היא צריכה לתקן, ואז תבוא הרגיעה אל לבה והחלום יפסיק להטרידה.

וכך היה. כעבור תקופה מסוימת שבה אליי האישה ובפיה הבשורה: "כבוד הרב, החלום המטריד עזב אותי, מאז שהרב נתן לי את עצתו האחרונה לבדוק עם עצמי מה עלי לתקן ועשיתי כפי שהורה לי, החלום עזב אותי ולא שב להטריד אותי בשנית".

כיון שכך, בררתי אצלה: "נו, ומה מצאת לנכון לתקן בעצמך?"

והאישה השיבה: "כבוד הרב, קיבלתי על עצמי להתחזק באהבת התורה. עודדתי גם את בעלי היקר לקבוע עיתים לתורה, ומידי ערב אני שולחת אותו ללימודו בשמחה ובנפש חפצה".

על כך אמרו חז"ל בגמרא (ברכות ה, א): "אם רואה אדם שיסורין באין עליו - יפשפש במעשיו, שנאמר (איכה ג) 'נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה'". פשפש ולא מצא - יתלה בביטול תורה, שנאמר (תהלים צד) 'אשרי הגבר אשר תייסרנו י-ה ומתורתך תלמדנו'".

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "חזון עובדיה" (עובדיה א) ויש מבני אשכנז שמפטירין "ועמי תלואים" (הושע א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על שנאתו המתמדת של עשו ליעקב, כפי המתואר בהרחבה בפרשתנו כאשר עשו בא עם ארבע מאות איש בכדי להרע ליעקב.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

הוא בעל תשובה!

תחום נוסף של לשון הרע הוא בהזכרת העבר. ולכן אסור לספר משהו על עברו של אדם אשר המדבר או השומע, רואים בכך גנות, גם אם למעשה אין כאן כל גנות. חז"ל אומרים ש"מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדין" (ברכות לד, ב). כך יוצא שאין כל גנאי בהיותו של אדם בעל תשובה. בכל זאת, אסור לספר שפלוני הוא בעל תשובה - אם המדבר או השומע מזלזלים בעליו תשובה.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ד הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מטרת הפגישה - מסר לדורות הבאים

יעקב אבינו ע"ה שולח מלאכים לעשוי אחיו ומתכוון לפגישה עימו על ידי ג' דברים - דורון תפילה ומלחמה.

ולכאורה, לשם מה הוצרך יעקב לפגוש בעשוי אחיו, ובכך להכניס עצמו לסכנת חיים. מדוע לא העדיף להתעלם ממנו ולא להיפגש עימו כלל וכך להמשיך בדרכו?

והתשובה היא כי חשוב היה ליעקב אבינו שבני ובני ביתו יראו לנגד עיניהם בבירור את הפגישה ההיסטורית הזו, ויועבר המסר הזה למשך כל הדורות הבאים - שכל מי שעוסק בתורה ויגע בה, אל לו לפחד מעשוי הרשע ואין לו כלל ממה לחשוש. וכמו שדרשו חז"ל שכל זמן שקולו של יעקב מצפצף בבתי כנסיות ובבתי מדרשות מובטח לו שאין ידי עשוי יכולות לשלוט בו. לכן דווקא נפגש יעקב עם עשוי כדי שבניו יראו שאיננו חושש מפניו ואינו מפחד ממנו.

וזה שאמר יעקב לעשוי (שם לב, ד) "עם לבן גרתי", ומפרש רש"י ותר"ג מצוות שמרתי ולא למדתי ממעשוי הרעים. וכיוון שכך אזי לא חשש יעקב מפני עשוי ולא פחד ממנו כלל כי יש בו את כח התורה ואם יצא הוא למלחמה נגדו - בוודאי שידו תהא על העליונה וינצחו בזכות כח התורה כשם שניצח את המלאך - שרו של עשוי.

ומכאן ייטול כל אדם מוסר השכל וידע שאם רצונו להתגבר על יצרו הרע, אזי חובה קדושה מוטלת עליו להתרחק מתענוגות העולם ולמסור נפשו למען התורה הקדושה כיעקב אבינו ע"ה שנאמר עליו "ויותר יעקב לבדו" - שוויתר על העולם הזה והפקיר את כל רצונותיו האישיים והיה "לבדו" ולא התחבר ולא התיידד עם אנשי אומות העולם ולא הלך שבי אחר תרבותם הרעה. אלא ישב ועסק בתורה בתוך האוהל ועמל בתורה הקדושה מתוך יגיעה. לכן זכה שלעתיד לבוא כשם שהקב"ה יא לבדו המושל בעליונים, כך גם יעקב יהא מושל בתחתונים.

פניני הפרשה

ההוכחה שהשנאה עדיין קיימת

"וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שער שדה אדום" (בראשית לב, ד) תמיהה היא; מדוע יעקב שולח מלאכים לעשו לרצותו על עניין גניבת הברכה והבכורה, הלא עברו מאז שלושים וארבע שנים, י"ד שנים בבית עבר ועוד כ' שנים בבית לבן ויתכן אפוא שעשו כבר שכח מכל המאורעות הללו, ומדוע להעיר את הדוב מרצו?

אכן מבאר בספר 'פדה נפשי' שסימן היה לו ליעקב שעשו עדיין נוטר לו טינה, שהרי שתי ארצות היו לו לעשו ולשתיהן קרא על שם אותן התחבולות של יעקב: "שעיר" - על שם לקיחת הברכות, שיעקב בא בידיים שעירות אל יצחק, ו"אדום" - על שם לקיחת הבכורה, ע"י שנתן לעשו לאכול מן "האדום האדום הזה".

ואכן הפסוק עצמו מיישב זאת: הטעם ש"וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו", הוא מפני שהוא גר ב"ארצה שער שדה אדום" - ומוכח אפוא שעדיין עשו שונא ליעקב.

הנאות העולם הזה הם הבל ורוח חולף

"ויתן ביד עבדיו עדר לבדו ויאמר אל עבדיו עברו לפני ורווח תשימו בין עדר ובין עדר" (בראשית לב, יז).

וכתב רש"י: עדר לפני חברו - כדי להשביע עינו של אותו רשע, ולתווהו על ריביו הדורון.

וכך דרש הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין ז"ע ואמר:

בא ונראה מה השביע את עינו של אותו רשע, כלום! אוויר - רווח! כן כל תאוות העולם, הם רק דמיון כאילו יש לו ממשות, ובאמת כלום אין בו!

ועל פי זה אפשר להסביר את העניין ששמים יד על העיניים בקריאת שמע, למען נדע כי רק האמונה בה' היא אמיתית, וכל מה שאתה רואה בעיניך הוא מציאות זמנית ולא ממשית "רוח אוויר" המטעה את האדם...

כגודל החביבות כך גודל השמירה

"וישם את השפחות ואת ילדיהן ראשונה ואת לאה וילדיה אחרונים ואת רחל ואת יוסף אחרונים" (בראשית לב, ב)

לפירושו של רש"י ש'אחרון אחרון חביב', היינו שלפי סדר חביבותם כך הרחיקם מעיניו של עשו, הקשה הרה"ק משינאווא זצ"ל; האיך הותר ליעקב לעשות כן, והלא 'הלכה היא (אהלות ח, ו) ש'אין דוחין נפש מפני נפש'?

אלא, מתרץ ה'דברי יחזקאל', שהרי כלל ידוע הוא כי 'אלוקים יבקש את הנרדף' (קהלת ג, טו) ומובא במדרש שאפילו צדיק הרודף את הרשע - גם כן אלוקים יבקש את הנרדף.

נמצא אפוא שמכיוון שהשפחות ובניהם היו נרדפים מבני הגבירות, ידע יעקב שעשו לא יוכל להרע להם, כי הקב"ה שומרן מכל משמר, לכן העמידן ראשונה, ולאחריהן את לאה וילדיה שיותר מסוכנים המה מבני השפחות אבל לא כמו רחל, כי לא היו נרדפין כבני השפחות, אבל גם לא היו אהובות כרחל ובנה. ואת רחל ובנה החביבין ביותר שעליהם אין כל כך שמירה מרוב חביבותם, לכן העמידם - 'אחרון אחרון חביב' - כי לפי גודל החביבות כן גודל השמירה הנצרכת לאדם.

מסעו של הראשון מכוון לרווח כספי גבוה, בעוד מסעו של השני הוא מסע לשאל הרוע הצרוף. הפער ביניהם אינו במישור המעשי, אלא בכוונה ובמטרה, בתחושת השליחות הפועמת בהם!

וזה יתרונו של היהודי על פני כל ברואי תבל. כמו כל יצורי עולם, גם היהודי הולך לישון וקם, עובד ומפרנס, אוכל ושותה. אך המטרה שלו שונה, השליחות שבוערת בתוכו היא אחרת - נעלית, מרוממת, חושקת בקרבת אלוהים. ולכן, כאשר ייתקל היהודי בהתמודדות בדרכו, באתגר לא פשוט, בבלבול או בערפל המכסה את עיניו, נשאר הוא צמוד למסלולו המקורי ומוסיף לחתור בעוז לקרבת ה', ודבר לא יסיט אותו ממסלולו.

ההשקעה הנכונה

אל בית הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל נכנס יהודי נכבד ונשוא פנים. הוא מביט בבית הישן והמתקלף, בדלות הנוראה ובמיטת הסוכנות הפשוטה ששימשה את הרב שטיינמן כל חייו, ולא הצליח לעצור בעצמו: 'כבוד הרב יעבור לדירה אחרת לכמה ימים, ואני מארגן כאן לרב שיפוץ דה-לוקס, בית מפואר כראוי למעמדו של אחד ממנהיגי היהדות!'

הרב שטיינמן חיך, זו לא הפעם הראשונה ששועי עולם באים למעונו ונדמהים מהפשטות השוררת בבית. הוא ביקש מרואה החשבון הנודע להתקרב ולהתיישב, ואז שאל אותו: 'מתקופת תפקידך כרואה חשבון בכיר, אמור לי בבקשה, אם מציעים לי עסקה שתניב עשרה אחוזי רווח, או עסקה המניבה מאה אחוזי רווח - במה לבחור?'

הלה חיך והשיב: 'נו, שאלה קלה. ברור, בעסקה המבטיחה רווח של מאה אחוז!'

'זה מה שאני עושה', אמר הרב שטיינמן. 'השקעה בבית בו אני מבלה את חיי הקצרים כאן, היא השקעה שהרווח עליה נמוך, נמוך מדי מכדי להשקיע בו. אני משקיע רק במה שמניב מאה אחוזי רווח - חיי נצח. השקעה רוחנית זו השקעה שמניבה מאה אחוזי רווח, לנצח נצחים. אני משקיע רק בהשקעות מובחרות כאלו!'

סיפור זה, מחדד לנו את התובנה האמיתית: כל השקעה בקנייני העולם הזה, היא השקעה קצרת מועד, לטווח קצר מאוד. השקעה רוחנית - היא ההשקעה המובילה לרווח האמיתי, הבה נתמקד בהשקעות שמניבות רווח אמיתי, וכך ננצל את חיינו בצורה המיטבית כדי להגשים את ייעודינו בהם!

השגרתיים, כמובילים למטרה הזו. אם כן, הדבר הראשון שעלינו לגלות הוא מה באמת המשימה המוטלת עלינו, מה השליחות שלנו, מה הייעוד שלנו כאן?!

ובכן, לכל יהודי ויהודי יש את התפקיד המיוחד שלו, שליחות מיוחדת שמן השמים ייעדו לו, ורק לו. אולם ללא ספק, תכלית תפקידו של כל יהודי ויהודי בעולם הוא לעשות את רצון ה', לעשות נחת רוח לאביו שבשמים, לפעול במעשיו ובתהלוכותיו שמחה וקורת רוח לבורא עולם. זה לא משנה אם היהודי מבוגר או צעיר, עשיר או עני, יהודי העמל לפרנסתו או יושב אוהלים. זוהי התכלית המתבקשת מכל יהודי, בכל גיל ובכל מצב, בכל מקום ובכל עת: לעשות נחת רוח לבוראו!

כשמהות התפקיד הזה ברורה, כשהייעוד הזה חד ונחרץ, כשהמטרה הזו ממוקדת - כל פעולה שאנו עושים, נועדה לשרת את המטרה הזו, וזה מה שמקדש אותה, מעטר אותה בהילה רוחנית. גם כשיהודי אוכל או ישן או עושה כל פעולה אחרת שכל ברואי עולם עושים - אם המטרה שלו היא להגשים את ייעודו, אם הרצון שלו הוא לחתור למטרתו בחיים - לעשות נחת רוח לבוראו, בכך הופך המעשה השגרתי הזה לכלי שרת המוביל להצלחה רוחנית נכספת, הופך למדרגה שמקרבת אותו לה'.

זו התובנה העומדת מאחורי המילים המרטיטות שאומר יעקב אבינו, בשונו משהותו אצל לבן הארמי: 'עם לבן גרתי, ודרשו חז"ל 'ותר"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים! ולכאורה, וכי יעלה על הדעת שיעקב אבינו בחירי האבות יעשה מעשים רעים? וכי יתכן שלבן הארמי הצליח להשפיע עליו ולהסיט אותו מדרכו הטובה והישרה?!

אלא שבמילים אלו, מבקש יעקב אבינו לחדד באוזנינו מסר נוקב: 'עם לבן גרתי - חיי התנהלו עם לבן יחדיו, גרנו באותו בית, פעלנו וטיפלנו בצאן יחדיו. עשינו אותם מעשים, ביצענו אותן פעולות. ולמרות זאת, בעוד מעשי לבן עוסקים בתענוגיו האישיים, הרי שמעשיי שלי היו שונים בתכלית, והובילו לייעודי האמיתי, למטרתי בחיים, להתרוממות רוחנית!'

משל למה הדבר דומה, לשני אנשים הנוסעים בדרך, זה לחתימת עסקה שתניב לו הון רב, וזה לבצע פשע מסוכן. שניהם נוסעים באותה רכבת, ייתכן שהם ישובים זה לצד זה, אך

המרחב בו כולנו חיים ופועלים, העולם שסביבנו, מלא באתגרים, משימות, תפקידים ושליחויות. כל מי שאנו רואים עוסק במשהו, מנסה ליישם מדיניות כזו או אחרת, נושא עמו את שליחותו ותפקידו. כל אדם - הבכיר ביותר כמו הפשוט ביותר - חש שיש לו משהו שעליו לעשות, משימה שברצונו להוציא אל הפועל, יעד אליו הוא חותר לאורך שנות חייו.

במרכז כל ברואי אנוש, העוסקים כל אחד בתפקידו, נמצאים גם אנו, בניו בחיריו של מלך מלכי המלכים, הקבוצה ששייכת לבורא עולם. במונחים עולמיים אנו קהילה קטנה יחסית, שיש לה ייעוד נבחר ברור, מטרה משותפת אחת. מהו התפקיד שלנו כאן? מה המשימה הייחודית המוטלת עלינו? מהי אותה שליחות בלעדית המוטלת על כל אחד מאיתנו?

ידעת התשובה לשאלה הזו, היא נחוצה ובעלת משמעות קריטית עבורנו. הרי אף אחד לא רוצה לבלות כאן 120 שנה, בלי לדעת עבור מה הגיע לכאן בכלל. אף אחד לא רוצה להעביר כאן את שנות חייו, בלי לדעת להתמקד בביצוע המשימה המוטלת עליו. אף אחד לא רוצה לשהות בעולם הזה, בלי לדעת מה הוא אמור לעשות כאן.

הרב אשר קובלסקי שליט"א, מפנה את המבט לפועל המגיע לראיון עבודה; מה שהכי חשוב לו - הוא לדעת מה המעסיק שלו רוצה ממנו, מהו התפקיד המוטל עליו. זה חשוב לו כדי למלא את תפקידו כראוי, וגם כדי לאפשר לו להתמקד במילוי משימותיו וביצוע שליחותו באופן המיטבי, בלי להתבלבל ולטעות בעיסוק בנושאים שאינם נוגעים לתוקף תפקידו. כל אדם המגיע למקום עבודה או למינוי כלשהו, שואף לדעת מהי בדיוק הגדרת תפקידו, כי הידיעה הזו היא הבסיס לכך שיוכל למלא את תפקידו באופן הטוב ביותר.

לפיכך, גם אנו, בהגעתנו הנה לעולם הזה, שואפים לדעת מהו התפקיד שלנו. אנו רוצים לבצעו באופן הטוב ביותר, שואפים להיות ממוקדים בו, לדעת להפעיל את כל מה שאנו עושים כאן, כולל כל פרטי החיים